

Îmbătrânit e sufletul din mine

Mihai Eminescu

Îmbătrânit e sufletul din mine
Ca un bordei pustiu în iarnă grea.
Unde te-ai dus, pe cari căi străine
O, tinerețe, tinerețea mea!
Suspine n-am - ah, de-aș avea suspine,
De-aș avea lacrimi, plânge de-aș putea!
Durerea cea mai crudă, cea mai mare,
Aflând o formă, află ușurare.

Nimic, nimic! Cântarea spăimântată,
Popoare ce-o ridic la Dumnezeu.
Imnuri de glorii pe mărimi ce-mbată,
Amorul blând și dulce glasul său,
Ah! toată lumea este fermecată
De umbra unui dor... și numai eu
Mă furișez o umbră și nu pot
Să scap de ea... de mine... și de tot!

Oricine-a plâns și spune că ferice
În lume nu-i, acela e-un nebun.
Ce știe el ce sunt dureri când zice
Că-ntr-al lui suflet armonii răsun -
Căci armonie-i orice plâns aice,
E-o împăcare plânsul... e un bun.
Cel ce nu poate plânge, acela știe
Ce-i viața moartă, ce e moartea vie?

Acela are-ntr-însul grămadită
Vecia-ntreagă de dureri și chin,
A ei mărime; ochiul nu s-a stins,
În lacrimi s-o traduci și în venin.
Icoane nu-s și vorbe nu-s; n-apară
Măcar aproape ce înseamnă...
O, fericiți acei ce pot de formă...

V-aduceți oare de-acei regi aminte,
Ce-n piramide, alții în pustiu,
Morminte mari, urieșești morminte,
Un munte-ntreg le fu a lor sicriu?
Durerea care nu găsea cuvinte
Aflat-a semne mari, care o știu.
- Tu, taină mută, de zidiri mărime -
Vorbesc dureri, ce nu pot să suspine.

Ah, ce-i cuvântul, ce-i culoare, sunet,
Marmura ce-i, pentru ce noi simțim?
O coardă-adâncă imiteze-un tunet,
Un ah! să spună cum ne chinuim.
Nu, nu... Și fie forma cât de nudă,
N-ajunge în veci durerea noastră crudă.
De bate-o inimă sub alba haină,
Abia se mișcă creții de omăt.

Un semn că sub ea se petrece-o taină,
C-un suflet e de groază sfâșiat.
Un semn abia ce poate, ce distaină
Din chinul nostru vorbe ce arăt?
Neputincioase sunt semnele-orcare...
Ce-arată fața mării ce-i în mare?
O foaie scrisă *** se cade
C-un ocean se mișcă, c-un imperiu arde.

Un cerc ce-i desemnat pe o hârtie
S-arate ceea ce se mișcă-n cer,
Încunjurând cu moartea ei pustie,
Pământul greu cu a lui hemisfer,
Care vuind se mișcă-n vecinicie
În jur de soare, un ocean d-eter -
Și toate astea într-un cerc pe-o coală:
Mărimea lumii și a firii fală.

Pe ce domnim? pe cifre și pe semne...